

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"ב - חלק כ"ג

קונטרס 953

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְאֵת בְּתִינוּ הַצִּיל וַיִּקְדֵּם הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲווּ. וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כִּן עָשׂוּ. וּבִרְעִיָּא מְהִימְנָא, (פְּרָשֶׁת בֵּא מִי): מְצֹנְהִיא אַחֲרֵי זֶה לְסִפּוּר בִּשְׁבַח יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁהִיא חֻבָּה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר בִּשְׁבַח זֶה לְעוֹלָמִים. כִּךְ בְּאַרְנוּ, כָּל אָדָם שֶׁמְדַבֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וּבִאֲוֹתוֹ סִפּוּר שְׁמִיחָה בְּשִׁמְחָה, עֲתִיד הוּא לְשִׁמְחָה בְּשִׁכְנֶיהָ בְּעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא שְׁמִיחַת הַכֹּל, שֶׁהִרִי הוּא אָדָם שֶׁשְׂמִיחָה בְּאֲדוֹנוֹ, וְהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא שְׁמִיחָה בְּאֲוֹתוֹ סִפּוּר.

בְּאֲוֹתָהּ שְׁעָה כִּנְסָה הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ, וְאָמַר לָהֶם: לִכּוּ שְׁמְעוּ אֶת סִפּוּר הַשְּׁבַח שְׁלִי שֶׁמְדַבְּרִים הַבְּנִים שְׁלִי וְשִׂמְחִים בְּגִאֲלָתִי. אֲזַי כָּלֶם מִתְכַּנְסִים, וּבָאִים וּמִתְחַבְּרִים עִם יִשְׂרָאֵל, וְשׁוֹמְעִים סִפּוּר הַשְּׁבַח

וּבְכָר קָרְאוּ כָּל גְּדוּלֵי הַדוֹר אֶת הַצְּבוּר אֶת הַקְּרִיָּאָה בְּסִפּוּר הַזֶּהָר בְּתַקּוּפָה זֹאת. וְשִׁמְעָתִי בְּשֵׁם גְּדוּלִים, שֶׁנֶּכּוֹן שְׁאָדָם יִקְצִיב לְעַצְמוֹ אֶפְלוּ קְרִיָּאָה שֶׁל דְּבַר מוֹעֵט בְּסִפּוּר הַזֶּהָר מִדֵּי יוֹם, וּבְכָר יוֹכֵל בְּעִזְזַת הַשֵּׁם לְדַבֵּק בְּסִפּוּר הַזֶּהָר. וְהֶאֱמַת, שֶׁמִּעֲבָר לְדַבְּרִים הָאֲמוּרִים לְמַעֲלָה בְּעִנְיָן כַּחַם שֶׁל סִפּוּר הַזֶּהָר לְבַטֵּל אֶת חֲבִלֵי מִשְׁיַח עֲבוּר הָאָדָם הַדְּבַק בּוֹ, הִרִי יְדוּעַ שֶׁסִּפּוּר הַזֶּהָר מְמַרְק אֶת נִשְׁמַת הָאָדָם מִכָּל דְּבַר רַע, וְהַקְּרִיָּאָה בּוֹ הִיא סִגְלָה לְכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַהֲצִלּוֹת.

יא. וּבִרְעִיָּא מְהִימְנָא: פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְסִפּוּר בִּשְׁבַחָא דִּיצִיאַת מִצְרַיִם, דְּאִיהוּ חִיּוּבָא עַל בְּרַ נֶשׁ, לְאַשְׁתַּעֲי בְּהִיא שְׁבַחָא לְעִלְמִין. הִכִּי אוֹקִימְנָא, כָּל בְּרַ נֶשׁ דְּאַשְׁתַּעֲי בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, וּבִהִהוּא סִפּוּר חֲדֵי בְּחִדּוּהָ, זְמִין אִיהוּ לְמַחְדֵּי בְּשִׁכְנִיתָא לְעִלְמָא דְּאִתִּי דְּהוּא חֲדוּ מִכְּלָא, דְּהִיא אִיהוּ בְּרַ נֶשׁ חֲדֵי בְּמִרְיָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בְּהִהוּא סִפּוּר.

בִּיה שְׁעִתָּא, כְּנִישׁ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילִיָּה, וְאָמַר לוֹ, זִילוּ וְשְׁמְעוּ סִפּוּרָא דְּשְׁבַחָא דִּילִי, דְּקָא מִשְׁתַּעֲי בְּנִי, וְחֲדָן בְּפּוֹרְקָנִי. כְּדִין כְּלִהוּ מִתְכַּנְשִׁין, וְאִתִּין וּמִתְחַבְּרִין בְּהַדִּיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְשְׁמְעוּ סִפּוּרָא דְּשְׁבַחָא, דְּקָא חֲדָן בְּחִדּוּהָ דְּפּוֹרְקָנָא דְּמִרְיָהוּ, כְּדִין אִתִּין וְאוּדָן לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל כָּל אִינוּן נִסִּין וּגְבוּרָן וְאוּדָן לִיה עַמָּא קְדִישָׁא דְּאִית לִיה בְּאַרְעָא, דְּחֲדָן בְּחִדּוּהָ דְּפּוֹרְקָנָא דְּמִרְיָהוּ.

כְּדִין אֲתוּסָף לִיה חִילָא וּגְבוּרָתָא לְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל בְּהִהוּא סִפּוּרָא יְהִבִּי חִילָא לְמִאֲרִיָּהוּ, כְּמִלְכָּא, דְּאֲתוּסָף חִילָא וּגְבוּרָתָא, כִּד מִשְׁבַּחִין גְּבוּרָתִיהָ, וְאוּדָן לִיה, וְכִלְהוּ דְּחִלִין מִקְמִיָּה, וְאִסְתַּלַּק יְקָרִיָּה עַל כְּלָהּ. וּבְגִין כֵּךְ, אִית לְשְׁבַחָא וּלְאַשְׁתַּעֲי בְּסִפּוּר דָּא (דָּף מ"א עמוד א') כְּמָה דְּאֲתַמַּר. כְּגוּוֹנָא דָּא, חֻבָּה אִיהוּ עַל בְּרַ נֶשׁ, לְאַשְׁתַּעֲי תְדִיר קְמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְפָרְסוּמִי נִיָּסָא בְּכָל אִינוּן נִיָּסִין דְּעַבְד.

וְאִי תִימָא, אֲמַאי אִיהוּ חֻבָּתָא, וְהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְדַע כְּלָא, כָּל מַה דְּהוּא, וְיִהְיִי לְבִתְרָ דְּנָא, אֲמַאי פְּרִסוּמָא דָּא קְמִיָּה, עַל מַה דְּאִיהוּ עַבְד, וְאִיהוּ יְדַע. אֲלָא וְדָא אֲצִטְרִיךְ בְּרַ נֶשׁ לְפָרְסוּמִי נִיָּסָא, וּלְאַשְׁתַּעֲי קְמִיָּה בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עַבְד, בְּגִין דְּאִינוּן מְלִין סְלִקִין, וְכָל פְּמִלְיָא דְּלְעִילָא מִתְכַּנְשִׁין, וְחֶמְאָן לוֹ, וְאוּדָן כְּלָהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִסְתַּלַּק יְקָרִיָּה עַלִּיהוּ עִילָא וְתַתָּא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניה לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ששִׁמְחִים בַּחֲדוֹת גְּאֻלַּת אֲדוֹנָם. אִזּוּ בָּאִים וּמוֹדִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל אוֹתָם נִסִּים וּגְבוּרוֹת, וּמוֹדִים לוֹ עַל הָעַם הַקָּדוֹשׁ, שֵׁשׁ לוֹ בְּאַרְץ שְׁשִׁמְחִים בְּשִׂמְחַת הַגְּאֻלָּה שֶׁל אֲדוֹנָם.

אִזּוּ מִתְנַסֵּף לוֹ כַּחַ וּגְבוּרָה לְמַעֲלָה, וַיִּשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ סִפּוּר נוֹתָנִים כַּח לְרִבּוֹנָם, כְּמוֹ מֶלֶךְ שְׁמוּסִיף כַּח וּגְבוּרָה כְּשִׁמְשִׁבְחִים גְּבוּרָתוֹ וּמוֹדִים לוֹ, וְכָלֵם פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו, וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עַל כָּלֵם. לָכֵן יֵשׁ לְשִׁבְחָ וּלְדַבֵּר בְּסִפּוּר זֶה כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. חוֹבָה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר תָּמִיד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפָרְסָם אֶת הֵנֶס, בְּכָל אוֹתָם נִסִּים שֶׁעָשָׂה.

וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה זֶה חוֹבָה? וְהִרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ הַכֹּל, כָּל מָה שֶׁהִיָּה וְשִׁיָּהִיָּה לְאַחַר מִכֵּן? מַדּוּעַ פָּרְסוּם זֶה לִפְנֵיו, עַל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, וְהוּא יוֹדֵעַ? אֵלֶּא וְדֹאֵי צָרִיךְ אָדָם לְפָרְסָם אֶת הֵנֶס וּלְדַבֵּר לִפְנֵיו בְּכָל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, מִשּׁוּם שֶׁאוֹתָם דְּבָרִים עוֹלִים, וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה מִתְכַּנְסֶת, וְרוֹאִים אוֹתָם וּמוֹדִים כָּלֵם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עֲלֵיהֶם לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

וּלְפִי שֶׁרְאִינוּ שֶׁצָּרִיכִים לְפָרְסָם הֵנֶס, עַל כֵּן אֲנוּ מְפָרְסִמִּים הֵנֶס, שֶׁבְּרוּךְ ה' בְּדוֹרְנוּ בְּאֵלֶּף הַשִּׁישִׁי מִסִּימִים בַּפֶּעַם הַשִּׁישִׁית זוֹהֵר הַקָּדוֹשׁ. וּכְבֵּר אָמַר אֶחָד מִן הַצְּדִיקִים שֶׁבְּדוֹר עֵקֶבְתָּא דְּמִשִּׁיחָא, יְהִיָּה קָשָׁה לְהֶאֱמִין בְּהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ לְטַפֵּס עַל קִיר חֲלָק, וְאָמַר עַל כֵּךְ, שֶׁכְּמוֹ בְּמִבְחָן שֶׁל אֱלֹהֵיו בְּהַר הַכֶּרְמֶל, גַּם הַפֶּעַם תֵּרַד אִשׁ מִן הַשָּׁמַיִם, אֵךְ הַפֶּעַם תֵּרַד לְצִדָּם שֶׁל נְבִיאֵי הַבַּעַל, וְרַק מַעוּט יִחְזִיקוּ בְּאֶמּוּנָה... וְכֵן לְהַחֲזִיק בְּאֶמּוּנָה יְהִיָּה קָשָׁה כְּמוֹ לְטַפֵּס עַל קִיר חֲלָק....

וְאִם יֵשׁ בְּדוֹרְנוּ כָּל כֵּךְ הֶרְבֵּה אֲנָשִׁים שֶׁסִּימוּ זוֹהֵר הַקָּדוֹשׁ, וְדֹאֵי שֶׁהוּא נֶס, בְּזִכּוֹתוֹ שֶׁל רִשְׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְצָרִיכִים לְפָרְסָמוֹ עוֹד וְעוֹד, שֶׁרִשְׁב"י הָכִין רְפוּאָה לְמִכָּה, וְהָכִין לָנוּ אֶת הַזוֹהֵר הַקָּדוֹשׁ כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהִתְחַזֵּק בְּאֶמּוּנָה וּלְזִכּוֹת לִירְאֵת שָׁמַיִם, וְהַעֲקֵר לְחֹזֶר בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָה גַּם לְרַחוּקִים בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ.

וְעַל כֵּן, נִשְׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, וּנְפָרְסָם בְּרָבִים כְּבוֹדוֹ, עַל כֵּךְ שֶׁזָּכִינוּ בְּרוּךְ ה', בְּאַרְצֵנוּ הַקָּדוֹשָׁה, לְמֵאוֹת שְׁעוּרִים הַנִּלְמָדִים בְּזוֹהֵר הַקָּדוֹשׁ, לְעִשְׂרוֹת

שְׁמִתְרַבִּים בְּיָם הַתּוֹרָה שְׁיֹרְשִׁים
מִשֵּׁם וכו'.

בְּרֹאשִׁית בְּר"א שִׁי"ת, וְזֶה
מִטְטֹרֶן אוֹת בְּצָבָא, וּבִשְׁבִילֹ
נֶאֱמַר (בראשית ד) וַיֵּשֶׁם ה' לָקֵן
אוֹת, לְהִגֵּן עָלָיו. מִה שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ
נֶע וְנָד בְּגִלְגּוּל, נֶעֱשֶׂה נוֹד. מִיָּד
וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קְדָמַת עֶדֶן. וְזוֹ
אוֹת בְּרִית הַמִּילָה שֶׁקָּנָא עַל שֶׁל
אָחִיו, מִשּׁוֹם שֶׁנּוֹלַד מֵהוּל.
וּבְאִיזָה מָקוֹם זָכָה לוֹ? בְּקִינִי,
מִשּׁוֹם שֶׁשָּׂם חֲזָר בְּתִשְׁבָּה וַיֵּצֵא
מִמֶּנּוּ בְּנִי שֶׁנִּכְנְסוּ לָגֶן עֶדֶן,
וּמִשּׁוֹם זֶה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קְדָמַת
עֶדֶן.

אַחֵר כִּף עֲשֵׂה תוֹלְדוֹת מִצַּד הָרַע,
וְהַתְּפָשֻׁטוּ בְּגִלְגּוּלִים בְּעוֹלָם,
וְעָלִיהֶם נֶאֱמַר וַיֵּדַע קֵין אֵת אֲשֶׁתוֹ
וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת חֲנוּךְ. חֲנוּךְ מֵהַצַּד
שֶׁל קֵין, וְזֶה יֵצֵר הָרַע, חֲנוּךְ לְרַע.
וַיֵּשׁ חֲנוּךְ מֵהַצַּד שֶׁל אָנוּשׁ, שֶׁהוּא
יֵצֵר הַטוֹב, חֲנוּךְ לטוֹב, וְנֶאֱמַר בּוֹ
(שם ה) וַיִּתְּהֵלֶךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים
וַאֲיָנָנו כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים. וְזֶה
חֲנוּךְ שֶׁנִּהְפָּךְ בִּשְׁרוֹ לְלִפְיֵי אֵשׁ.
וַיִּשְׁלֹשֶׁה הֵם: אָדָם, שֵׁת, אָנוּשׁ.
מֵאָנוּשׁ הִתְיַחֲסוּ כָל הַדּוֹרוֹת. וְזֶה
שֶׁכְּתוּב אִז הוֹחֵל לִקְרָא בִשֵּׁם ה'.
מִשֵּׁם הַתְּפָשֻׁטוּ כָל הַגִּלְגּוּלִים שֶׁל
הַצַּדִּיקִים. חֲנוּךְ שִׁיָּצָא מֵאָנוּשׁ
הוּא מִטְטֹרֶן שֶׁנִּהְפָּךְ בִּשְׁרוֹ
לְלִפְיֵי אֵשׁ, וְהוּא נִרְיָאֵל, וְעַל
שְׁנֵיהֶם נֶאֱמַר וַהֲחִיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב.
רָצוּ"א זֶה נִרְיָאֵל. וְשׁוֹ"ב
מִטְטֹרֶן, כִּף עוֹלָם בְּחֻשְׁבוֹן.
כְּמִרְאָה הַבִּזְק, אֵלָּא הוּא כְּמִרְאָה
הַקִּשְׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָּה, שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ (בראשית ט) וְיִהְיֶה בְּעֵינֵי עֵנָּה עַל
הָאֶרֶץ וְנִרְאָתָה הַקִּשְׁת בְּעֵנָּה,
וּבִשְׁבִילֹ נֶאֱמַר (שם) וְלֹא יִהְיֶה עוֹד
הַיָּמִים לְמַבּוּל לְשַׁחַת כָּל בָּשָׂר,
מִשּׁוֹם שֶׁהִתְהַפֵּךְ לְלִפְיֵי אֵשׁ. וְכָל
הַמְּלָאכִים הַמְּמַנִּים עַל הַנִּשְׁמוֹת
שֶׁל הַגִּלְגּוּלִים הֵם מִשֵּׁם.

דְּמִתְרַבִּין בְּיָמָא דְּאוּרִיתָא דִּירְתִּי מִתְמָן וכו'.
בְּרֹאשִׁית בְּר"א שִׁי"ת וְדָא מִטְטֹרֶן אוֹת בְּצָבָא
דִּילָה. וּבְגִינָה אֶתְמַר (בראשית ד טו) וַיֵּשֶׁם
ה' לָקֵן אוֹת. לֹאֲגָנָא עָלָה מִה דִּהוּה אָזִיל נֶע
וְנָד בְּגִלְגּוּלָא, אֶתְעֵבִיד נוֹד. מִיָּד (שם ד טו) וַיֵּשֶׁב
בְּאֶרֶץ נוֹד קְדָמַת עֶדֶן. וְדָא אוֹת דְּבְרִית מִיָּלָה
דִּקְנָא עָלָה דְּאַחוּהָ בְּגִין דְּנוֹלַד מֵהוּל. וּבְאֶן
אַתְר זָכָה לִיה בְּקִינִי בְּגִין דִּחְזָר תְּמָן בְּתִיּוֹבְתָא
וְנִפְקוּ בְּנוֹי מִנָּה דְּעָאֵלוּ לָגֶן עֶדֶן. וּבְגִין דָּא
וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קְדָמַת עֶדֶן.

לְבַתֵּר עֵבִיד תּוֹלְדִין מִסְטָרָא דְרַע, וְאַתְּפָשֻׁטוּ
בְּגִלְגּוּלִין דְּעֵלְמָא. וְעָלִיהוּ אֶתְמַר (שם ד
ט) וַיֵּדַע קֵין אֵת אֲשֶׁתוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת חֲנוּךְ.
חֲנוּךְ מִסְטָרָא דְקֵין וְדָא יֵצֵר הָרַע חֲנוּכָא לְבִישׁ.
וְאִית חֲנוּךְ מִסְטָרָא דְאָנוּשׁ דְּאִיהוּ יֵצֵר הַטוֹב
חֲנוּכָא לְטַב. וְאַתְמַר בִּיה (שם ה כב) וַיִּתְּהֵלֶךְ חֲנוּךְ
אֶת הָאֱלֹהִים וַאֲיָנָנו כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים. וְדָא
חֲנוּךְ דִּנְהִפְךָ בְּשִׁרְיָה לְלִפְיֵי אֵשׁ.

וַתִּלְתָּתָא אָנוּן אָדָם שֵׁת אָנוּשׁ. אָנוּשׁ מִתְמָן
אֶתְיַחֲסוּ כָל דְרִין. הָדָא הוּא דְכְתִיב
(שם ד כז) אִז הוֹחֵל לִקְרָא בִשֵּׁם ה'. מִתְמָן אֶתְפָּשֻׁטוּ
כָּל גִּלְגּוּלִין דְּצַדִּיקָא. חֲנוּךְ דִּנְפַק מֵאָנוּשׁ אִיהוּ
מִטְטֹרֶן דִּנְהִפְךָ בִּשְׁרוֹ לְלִפְיֵי אֵשׁ וְאִיהוּ
נִרְיָאֵל. וְעַל תְּרוּיָהוּ אֶתְמַר (יחזקאל א יד) וַהֲחִיּוֹת
רָצוּא וְשׁוֹב. רָצוּ"א דָּא נִרְיָאֵל. וְשׁוֹ"ב
מִטְטֹרֶן הִכִּי סְלָקִי בְּחֻשְׁבוֹן. כְּמִרְאָה הַבִּזְק
אֵלָּא אִיהוּ (שם כח) כְּמִרְאָה הַקִּשְׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה
בְּעֵנָּה, דְּאַתְמַר בִּיה (בראשית ט יד) וְיִהְיֶה בְּעֵינֵי עֵנָּה
עַל הָאֶרֶץ וְנִרְאָתָה הַקִּשְׁת בְּעֵנָּה. וּבְגִינָה אֶתְמַר
(שם טו) וְלֹא יִהְיֶה עוֹד הַיָּמִים מַבּוּל לְשַׁחַת כָּל
בָּשָׂר. בְּגִין דְּאַתְהִפְךָ לְלִפְיֵי אֵשׁ. וְכָל מְלָאכִין
דְּמִמָּנָן עַל נִשְׁמָתֵין דְּגִלְגּוּלִין מִתְמָן הווּ.

וְעוֹד בְּמִרְאֵה הַקֶּשֶׁת, עָלָה אֶתְמַר לַמֶּשֶׁה (שמות כה ז) וִירָאָה וַעֲשֵׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר אֶתָּה מִרְאֵה בְּהָר. בְּמִרְאֵה אֲשֶׁר הִרְאָה ה' אֶת מֹשֶׁה בֶּן עֲשֵׂה אֶת הַמִּנְוָה (במדבר ח ד). וְדָא מְטַטְרוּן, מ' דִּילָה מִנְוָה. נוֹרִיאל נוֹר דְּלִיק וְהוּא ט"ט (דברים ו ח) וְהָיוּ לְטַטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ. וְכָלָא אֶתְפִּשְׁטָא מֵאֲנוּשׁ וּבִגִּין דָּא (בראשית ד כז) אֲזַּי הוֹחֵל לְקָרָא בְּשֵׁם ה'.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים (בראשית א). הָאִי קָרָא אֶתְפִּרֵּשׁ לְשִׁבְעִין אֲנָפִין בְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבָּנָן שְׁבַעִין אֲנָפִין לְאוּרִיתָא. בְּרֵאשִׁית בַּת בַּתְחֵלָה אֲמַאי. אֲלָא הָכִי אוּקְמוּהָ רַבָּנָן דְּמַתְנִיתִין בַּת בַּתְחֵלָה סִימָן טוֹב לְבָנִים. וּמַאי נִיהוּ אֵלִין שִׁית סְפִירָן דְּכָלִּיל בְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא דְּאֶתְמַר עָלֶיהּ (שמות לא יז) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וְאֲנוּן שִׁית זְמָנִין טוֹב דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית. וְכִיּוּמָא תְּלִיתָא תְּרִין זְמָנִין טוֹב. חַד דְּיוּמָא תְּנִינָא דְּבְרֵאשִׁית, וְחַד דְּיוּמָא תְּלִיתָא. וְאֲנוּן (דברי הימים א כט יא) הַגְדֵּלָה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצַח וְהַהוֹד כִּי כָּל. דְּאִיהוּ צְדִיק. וְהָאִי בַת אִיהִי שְׂכִינְתָא תַתָּא מַלְכוּת הַקֹּדֶשׁ, עֲשִׂירָא לְתַשְׁעָה, וְשְׁבִיעָא לְשִׁית, וְרִבְעָא לְתַלַּת אֲבָהוֹ, וְתַמִּינָא לְשְׁבִיעָא חַג שְׁמִינִי עֲצָרָת.

וְאִיהִי בַת קוֹל רִבְעָא לְתַלַּת דְּרָגִין דְּהוּן מְשַׁתְּמָשִׁים בְּהוּן יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעֵהוּן וְאֲנוּן תּוֹרָה. נְבוּאָה. רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. בַּת קוֹל. וְכָלָהוּ כְּלִילָן בַּהּ בְּמַלְכוּת קַדִּישָׁא, אִיהִי תּוֹרָה מְסֻטְרָא דְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא (תהלים יט ח) תּוֹרַת ה' תְּמִימָה. וְאִיהִי נְבוּאָה מְסֻטְרָא דְּנֶצַח וְהוּד דְּאֲנוּן תְּרִי נְבִיאֵי קָשׁוּט, בְּכָל צוּרוֹת וּמִרְאֹת וּדְמִיוֹנוֹת וְחִזְיוֹנוֹת דְּנְבִיאֵי, כְּלָהוּ רְשִׁימִין בְּבַת

וְעוֹד בְּמִרְאֵה הַקֶּשֶׁת, עָלִיו נֶאֱמַר לַמֶּשֶׁה (שמות כה) וִירָאָה וַעֲשֵׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר אֶתָּה מִרְאֵה בְּהָר. בְּמִרְאֵה אֲשֶׁר הִרְאָה ה' אֶת מֹשֶׁה בֶּן עֲשֵׂה אֶת הַמִּנְוָה (במדבר ח ד). וְדָא מְטַטְרוּן, מ' שְׁלוֹ מִנְוָה. נוֹרִיאל אֵשׁ דּוֹלָקָת, וְהוּא ט"ט, וְהָיוּ לְטַטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ. וְהָכֵל נְתַפְשֵׁט מֵאֲנוּשׁ, וּמִשּׁוּם זֶה אֲזַי הוֹחֵל לְקָרָא בְּשֵׁם ה'.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים (בראשית א). הָפְסוּק הַזֶּה הַתְּפִרֵּשׁ לְשִׁבְעִים פָּנִים בְּמָה שְׁפִרְשׁוּהוּ רַבּוֹתֵינוּ שְׁבַעִים פָּנִים לְתוֹרָה. בְּרֵאשִׁית בַּת בַּתְחֵלָה, לְמָהּ? אֲלָא כִּי פִרְשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמִּשְׁנָה, בַּת תְּחֵלָה - סִימָן טוֹב לְבָנִים. וּמַהוּ? אֵלּוּ שֵׁשׁ הַסְּפִירוֹת שְׁכָלִילוֹת בְּעַמּוּד הָאֲמַצְעִי, שְׁנֵאֲמַר עָלֶיהֶן (שמות כ) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וְהֵם שֵׁשׁ פְּעָמִים טוֹב שְׁבַעֲשֶׁה בְּרֵאשִׁית. וּבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּעָמִים כִּי טוֹב, אֶחָד שֶׁל הַיּוֹם הַשֵּׁנִי שֶׁל בְּרֵאשִׁית, וְאֶחָד שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי. וְהֵם (דברי הימים א-כט) הַגְדֵּלָה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצַח וְהַהוֹד כִּי כָּל, שֶׁהוּא הַצְדִּיק. וְהַבַּת הַזֶּה הִיא הַשְּׂכִינָה הַתְּחִלְיוֹנָה, מַלְכוּת הַקֹּדֶשׁ, הַעֲשִׂירִית לְתַשְׁעָה, וְהַשְּׁבִיעִית לְשֵׁשָׁה, וְהַרְבִּיעִית לְשָׁלֹשׁ הָאֲבוֹת, וְשְׁמִינִית לְשִׁבְעָה, חַג שְׁמִינִי עֲצָרָת.

וְהָאִי בַת קוֹל, הַרְבִּיעִית לְשָׁלֹשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁהִיוּ מְשַׁתְּמָשִׁים בָּהֶם יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָם, וְהֵם: תּוֹרָה, נְבוּאָה, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, בַּת קוֹל. וְכָלֶם כְּלִילוֹת בְּמַלְכוּת הַקֹּדֶשׁ, הִיא הַתּוֹרָה מְצוּדָה שֶׁל הַעַמּוּד הָאֲמַצְעִי, תּוֹרַת ה' תְּמִימָה. וְהָאִי הַנְּבוּאָה מְצוּדָה שֶׁל נֶצַח וְהוּד, שֶׁהֵם שְׁנֵי נְבִיאֵי אֱמֶת, בְּכָל הַצּוּרוֹת וְהַמִּרְאֹת וְהַדְּמִיוֹנוֹת

והחזיונות של הנביאים, כלם רשומים בבת העין, שהיא לבת אש מתוך הסנה. י' כלולה מעשר מראות, ומאירה משלשים ושנים אלהים של מעשה בראשית, כלולה מעשרה מאמרות, ובה לב רואה, הלב יודע, הלב מבין. ר"ב נתיבות פליאות חכמה, ועליה בארו כעלי הקבלה נגע בבת, וכלל בה כל המאמרות והנתיבות. ועשר האמירות ושלשים ושנים נתיבות הן ארבעים ושנים שרמז בהם משה בשיר של פגעים. כ"י חשק ואפלטון. כ"י ב"י - ארבעים ושנים. שבהם נקראת יד הגדולה יד החזקה יד רמה.

והיא רוח הקדש מהצד של צדיק חי העולמים. והיא בת קול מצדו של העמוד האמצעי, שנקרא קול השופר, הקל קול יעקב. (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול. היא בת קול שמנהמת כיונה, שנאמר (שיר ב) יונתי בחדרי הסלע. ובארו עליה, בת קול היתה יוצאת מן השמים ואומרת הלכה בפלוני.

היא בת הקול שנאמר עליה (תהלים י) שמרני כאישון בת עין. היא בת שנאמר בה (תהלים מה) כל כבודיה בת מלך פנימה וגו'. פנימה למשנה של הפנים שהם נראים מצד של יהו"ה. ממשבצות זהב לבושה, מהצד של אדנ"י, שהוא דין של גבורה, והיא פנימה רחמים. שעמוד האמצעי שנוסע בימין וכלולים יחד יאהדונה"י. אדנ"י לבוש ליהו"ה, והאות י' כבודה בת מלך פנימה. והם בת עין ימין ובת עין שמאל, יי מן יאהדונה"י, והיא הבת מצד החסד, דרגתו של אברהם, שנאמר בה בת היתה לאברהם ובפל שמה, שנאמר

עין דאיהי לבת אש מתוך הסנה, י' כלילא מעשר מראות, ונהירא מתלתין ותריין אלהים דעובדא דבראשית, כלילא מעשרה מאמרות, ובה הלב רואה, הלב יודע הלב מבין.

ר"ב נתיבות פליאות חכמה. ועלה אוקמוה מארי קבלה, נגע בבת וכלל בה כל המאמרות והנתיבות. ועשר אמירן ול"ב נתיבות, אנון מ"ב דרמיז בהון משה בשיר של פגעים. (תהלים צא ד) כ"י ב"י חשק ואפלטון. כ"י ב"י ארבעין ותריין, דבהון אתקריאת יד הגדולה יד החזקה יד רמה.

ואיהי רוח הקדש מסטרא דצדיק חי עלמין. ואיהי בת קול מסטרא דעמודא דאמצעייתא דאתקרי קול השופר הקל קול יעקב. (שמות יט ט) משה ידבר והאלהים יענו בקול.

איהי בת קול שמנהמת כיונה דאתמר (שיר ב ד) יונתי בחדרי הסלע. ואוקמוה עליה בת קול היתה יוצאת מן השמים ואומרת הלכה בפלוני.

איהי בת קול דאתמר עליה (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין. איהי בת דאתמר בה (תהלים מה יד) כל כבודה בת מלך פנימה וגו'. פנימה למשנה דפנים דאנון נראים מסטרא דיהו"ה. ממשבצות זהב לבושה מסטרא דאדנ"י, דאיהי דין דגבורה.

ואיהי פנימה רחמים. מסטרא דעמודא דאמצעייתא דנטיל בימינא וכלילן כחדא יאהדונה"י. אדנ"י לבושא ליהו"ה ואת י' כבודה בת מלך פנימה. ואנון בת עינא ימינא ובת עינא שמאלא יי מן יאהדונה"י. ואיהי בת מסטרא דחסד דרגא דאברהם, דאתמר בת היתה לאברהם ובפל שמה,

(בראשית כג) וְהָיָה בְרִיךְ אֶת אֲבֹרָהֶם כָּל־

שְׁנֵי בְרָאשִׁית, פְּרִשְׁוֹה רְבוּתִינוּ, לְמַה הַתּוֹרָה מִתְחִילָה בְּב' ? אֵלָּא הָרִי פְּרִשְׁוֹה, אָדָם חָטָא שְׁאָכַל מִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע, וְקָלַל אֶת הָאָדָם עֶשֶׂר קָלָלוֹת, וְתַשַּׁע לְאַרְצֵי חֹסֶר אֶחָד שְׁלָל הַתְּקַלְלָה הָאָרֶץ הַזֹּאת, וּמִיָּד שְׁנִיתָנָה תּוֹרָה פִּתַּח בְּבִי"ת, שְׁהִיא בְּרָכָה, לְהוֹצִיא אֶת הָעוֹלָם מִקָּלָלָתוֹ. וְעַל כֵּן מִתְחִיל בְּב', וְעַלֵּיהָ נֶאֱמָר (משלי י) בְּרַכַּת ה' הִיא תַעֲשִׂיר. (יחזקאל מד) לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ.

וּמֵאִיזָה מְקוֹם נִקְרָאת בְּרָכָה? לְמַלְךְ שְׂרָצָה לְבָנוֹת פְּלִטְרִין, חֹפֶר בְּאָרֶץ וְחֹפֶר לוֹ מִעֵין מַיִם. אָמֵר, מֵאֲחֹר שִׁישׁ לִי מִעֵין מַיִם, אָבְנָה בֵּית. וְהִינוּ בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. וְהַמְקוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הַנְּהָר מִעֵין שְׁאֵין לוֹ סוֹף וְלֹא הַפְּסֵק. זֶה הַפְּתָר הָעֲלִיּוֹן. וְאוֹתוֹ הַבֵּית כְּשֶׁמִּתְמַלֵּא מִחֻכְמָה, נִקְרָא בֵּית, בֵּית י', וְהִינוּ בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. כָּל אִשָּׁה בֵּית לְבַעֲלָהּ. וּבִי"ת קִטְנָה הַתְּמַלְאָה מִתַּפְאֲרֶת, דְּהִינוּ תּוֹרָה, וְבוֹ נִקְרָאָה בֵּית.

אֲבָ"הָם הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה בְּתוֹסֶפֶת י'. וְשִׁלְמָה אָמֵר (מלכים-א ו) וְהַבֵּית בְּהַבְּנָתוֹ אָבִין שְׁלֹמָה מִסַּע נִבְנָה. מֵהִי אָבִין שְׁלֹמָה? זֶה י' שְׁעָלֶיהָ נִבְנָה הַבֵּית, וּמִשּׁוּם זֶה בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. וְזֶה י' קִטְנָה שְׁעָלֶיהָ נִבְנָה הַבֵּית שְׁלֹמָה, כִּמּוֹ שְׁנִבְנָה בְּאוֹת י' הַבֵּית שְׁלֹמָה, וְהֵם בֵּית רֹאשׁוֹן וּבֵית שֵׁנִי. וְהֵם י"י מִן יְהוָה אֲדָנִי, עֲלֵיהֶם נֶאֱמָר (דברים כז) אֲבָנִים שְׁלֹמֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֶת - לְרִבּוֹת הַמִּזְבֵּחַ הַשֵּׁנִי.

אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר וְשָׂאֵר הַחֲבָרִים שְׁהִיו עֲמוֹ, וְדָאִי שְׁאֵלוֹ לֹא כְּאִינוּ לְעוֹלָם אֵלָּא לְשִׁמְעָה אֶת זֶה - דִּינוּ. וְכַעַת נֹדַע בּוֹ מִי נִתְבָּרְכָה

שְׁנֵי אֲבֹרָה (בראשית כא א) וְהָיָה בְרִיךְ אֶת אֲבֹרָהֶם כָּל־
הַנִּבְנָא בְּרָאשִׁית, אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן אֲמַאי מִתְחִיל אוֹרִיתָא בְּב'. אֵלָּא הָא אוֹקְמוּהָ בְּגִין דְּחָב אָדָם דְּאָכַל מִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע וְלִטְיָה לְאָדָם עֶשֶׂר קָלָלוֹת וְאַרְעָא תַשַּׁע, חֹסֶר חֵד דְּלֹא אֶתְלִטְיָא דָּא אַרְעָא. וּמִיָּד דְּאֶתְיָהִיבַת אוֹרִיתָא פִּתַּח בְּבִי"ת דְּאִיהִי בְּרָכָה לְאַפְקָא עֲלֵמָא מִלִּטְיָה. וְעַל דָּא מִתְחִיל בְּב' וְעַלֵּיהָ אֶתְמָר (משלי י כב) בְּרַכַּת ה' הִיא תַעֲשִׂיר. (יחזקאל מד) לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ.

וּמֵאִן אֶתְרִיאת בְּרָכָה. לְמַלְךְ דְּבַעָא לְמַבְנֵי פְּלִטְרִין. חֹפֶר בְּאָרְעָא וְחֹפֶר לִיה מְבוּעָא דְּמִיָּא. אָמֵר בְּתַר דְּאִית לִי נְבִיעוֹ דְּמִיָּא אָבְנָה בֵּית. וְהִינוּ (משלי כד ג) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. וּמְקוֹר דְּהִהוּא נְהָר מְבוּעָא דְּלִית לִיה סוֹף וְלֹא פְּסֵק. דָּא בְּתַר עֲלִיּוֹן. וְהִהוּא בֵּית כַּד אֶתְמַלִּיאַת מִחֻכְמָה אֶתְקִרִיאַת בֵּית, בֵּית י', וְהִינוּ בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. כָּל אֶתְתָּא בֵּית לְבַעֲלָהּ. וּבִי"ת זַעֲרִיא אֶתְמַלִּיאַת מִתַּפְאֲרֶת דְּהִינוּ תּוֹרָה וְכֵה אֶתְקִרִיאַת בֵּית.

אֲבָ"הָם אֵמָא עֲלָאָה בְּתוֹסֶפֶת י'. וְשִׁלְמָה אָמֵר (מלכים א ו ז) וְהַבֵּית בְּהַבְּנָתוֹ אָבִין שְׁלֹמָה מִסַּע נִבְנָה. מֵאִי אָבִין שְׁלֹמָה. דָּא י' עָלָה אֶתְבְּנִי בֵּיתָא. וּבְגִין דָּא בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. וְדָא י' זַעֲרִיא עָלָה אֶתְבְּנִי בֵּיתָא דִּלְתַּתָּא. (דף קלז ע"א) כְּגוֹנָא דְּאֶתְבְּנִי בְּאֶת י' בֵּיתָא עֲלָאָה. וְאַנּוּן בֵּית רֹאשׁוֹן וּבֵית שֵׁנִי. וְאַנּוּן י"י מִן יְהוָה אֲדָנִי, עֲלֵיהוּ אֶתְמָר (דברים כז) אֲבָנִים שְׁלֹמֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֶת לְרִבּוֹת מִזְבֵּחַ הַשֵּׁנִי.

אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר וְשָׂאֵר חֲבָרִיא דְּהוּו עֲמָה, וְדָאִי אֵלוֹ לֹא אֶתְיָנָא לְעֲלֵמָא אֵלָּא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי. וְכַעַן אֶשְׁתַּמּוּדַע בִּיה מֵאֵן אֶתְבְּרַכַּת וְאֶתְקִרִיאַת בְּרַכַּת יְהוָה. וְהִינוּ (שם לג)

ונקרא ברכת ה' ים ודרום ירשה. מן המלא
ברכת ה' ים ודרום ירשה. מן
המלא מתברכת, ומשם נשקים
כל אותם שצריכים להיות
משקים. אמר המלך, אחר שיש
לי מעין, אטע אילן, והינו בן,
שהוא בן מלשון בגין, כמו
שבארנה רבותינו, אל תקרי בגין
אלא בונין. ופרשוהו, בנות בכלל
בנים.

והאב, שהוא מקור החכמה, הוא
הפטר. מקור החכמה השני מה
הוא? אמר לו, אמר בני. אמר לו,
בפסוק הזה רמז לו שלמה (משלי
ה) יהי מקורך ברוך, וזה צדיק.
ומשום זה נאמר בו ברכות לראש
צדיק, וזה שלום. ושלמה נקרא
על שמו שלמה, ונאמר בו והמלך
שלמה ברוך. ומשום זה אין אשה
מתברכת אלא מפרי בטן של
בעלה, שהוא זרע מברית חי
העולמים, הכולל שמונה עשרה
ברכות התפלה. ומשום זה, מי
שרוצה להיות משקה ממנו, צריך
לכרע אליו.

ויוסף הצדיק, כשזכה לדרגה הזו
של צדיק חי העולמים, ראה
בחלוש שכל הדרגות היו כורעים
לדרגתו. וזהו שכתוב (בראשית לו)
והנה השמש והירח וגו'. ומשום
זה, כל הפורע פורע בברוך.

אמר לו, ברוך בני לעתיק ימים,
ישמח אביך ואמך. אביך - זה
הקדוש ברוך הוא. אמך - זו
השכינה. ותגל יולדתך - זו אמך
שלמטה. שנודי שמאותו ברוך
מתברכת השכינה שלמטה.
והברכות שלו באות מן המז, שהיא
חכמה העליונה על ידי
העמוד האמצעי. ומשום זה גוף
וברית נחשבים לאחד. וכמו
שהצדיק הוא מקור השכינה
המתחננה, אף כף העמוד
האמצעי הוא מקור הצדיק.

וכאן ברכת ה' ים ודרום ירשה. מן המלא
אתברכת ותמן אתשקין כל דאגון צריכין
לאתשקא. אמר מלכא פתר דאית לי מבועא
אטע אילנא. והינו בן, דאיהו בן מלשון בגין
פמה דאוקמוה רבנן, אל תקרי בגין אלא
בונין. ואוקמוה בנות בכלל בנים.

ואבא דאיהו מקור דחכמה איהו פתר. מקור
דחכמה תנינא מאי ניהו. אמר ליה אמא
ברי. אמר ליה בהאי קרא רמיז ליה שלמה
(משלי ה יח) יהי מקורך ברוך. ודא צדיק. ובגין
דא אתמר ביה (שם יו) וברכות לראש צדיק ודא
שלום. ושלמה אתקרי על שמה שלמה.
ואתמר ביה (מ"א ב מה) והמלך שלמה ברוך. ובגין
דא אתתא לא אתברכת אלא מפרי בטן
דבעלה, דאיהו זרע מברית חי עלמין כליל
חי ברפאן דצלותא. ובגין דא מאן דבעי
לאתשקא מנה צריך למכרע לגבה.

ויוסף הצדיק פד זכה לדרגא דא דצדיק חי
עלמין, חזא בחלמא דכל דרגין הוו
פרעין לדרגה. הדא הוא דכתיב (בראשית לו ט) והנה
השמש והירח וגו'. ובגין דא כל הפורע פורע
בברוך.

אמר לו בריך ברי לעתיק יומין. (משלי כג כה) ישמח
אביך ואמך אביך דא קודשא בריך הוא.
אמך דא שכינתא. ותגל יולדתך דא אמך
דלתתא, דודאי מההוא ברוך אתברכת
שכינתא דלתתא. וברפן דילה אתנן ממחא
דאיהי חכמה עלאה על ידי עצמודא
דאמצעיתא. ובגין דא גוף וברית חשבינן חד.
ובגונא דצדיק איהו מקור דשכינתא תתאה,
אוף הכי דעמודא דאמצעיתא איהו מקור
דצדיק. וחכמה עלאה מקור דעמודא
דאמצעיתא. וכתר מקור דחכמה עלאה. ובכל

אֶתֶר בְּרוּךְ דָּכָר, בִּרְכָה נִוְקָבָא. וְהִינֵנו (יחזקאל מד
) לְהַנִּיחַ בִּרְכָה אֶל בֵּיתְךָ.

הָא חֲזִי שְׂכִינְתָא אִית דְּאִתְקְרִיאת אָמָה. וְשְׂכִינְתָא אִית דְּאִתְקְרִיאת שְׂפָחָה. וְשְׂכִינְתָא אִית דְּאִתְקְרִיאת בִּרְתָא דְּמִלְכָא. הָכִי אִית אִישׁ וְאִית אִישׁ. אִית אִישׁ דְּאִתְמַר בִּיה (שמות טו ג) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וְאִית אִישׁ דְּאִתְמַר בִּיה (דניאל ט כא) וְהָאִישׁ גְּבִרְיָאֵל. וּבְגִין דָּא נִשְׁמַתָּא דְּאִיהִי מְחִיבַת בְּגִלְגּוּלָא אִם הִיא בִּרְתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אִי תִימָא דְּאִתְזַבֵּן בְּגוּפָא נִוְכְרָאָה דְּתַמָּן שְׁלִטְנוּתָא דִּינִצֵּר הָרַע דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא דְּסַמָּא"ל. חֲס וְשָׁלוֹם. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ישעיה מב ח) אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לֹא אֶתֵּן. דְּאִיהוּ יִצֵּר הָרַע. וְהִהוּא גּוּפָא דְּשִׂרְיָא בִּיה בִּרְתָא דְּמִלְכָא אִתְמַר דְּאִתְזַבֵּן בְּכַתְרִין תַּתְּאִין דְּמִסְטָאבו. חֲס וְשָׁלוֹם. עֲלֵה אִתְמַר (ויקרא כה כג) וְהֶאֱרִץ לֹא תִמְכֹּר לְצִמְיֹתָ פִי לִי כָּל הָאֶרֶץ. וּמֵאֵן גּוּפָא דְּבִרְתָא דְּמִלְכָא, דָּא מְסֻטְרוּ"ן. וְהִהוּא גּוּפָא אִיהוּ אָמָה דְּשְׂכִינְתָא. אָף עַל גַּב דְּאִיהִי נִשְׁמַתָּא דְּאִיהִי בִּרְתָא דְּמִלְכָא שְׂבוּיָה תַמָּן בְּגִלְגּוּלָא דְּאִתְּיָן בְּגִלְגּוּלִין. בְּגִין דְּאִתְתַּת תַּמָּן מַה כְּתִיב בִּיה (שמות כא ז) וְכִי יִמְכֹּר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאָמָה לֹא תִצָּא וְגו'.

וְעוֹד וְכִי יִמְכֹּר אִישׁ אֶת בְּתוֹ, אִישׁ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶת בְּתוֹ אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל דְּאִנּוּן מְסֻטְרָא דְּבֵת יְחִידָה אִתְקְרִיאוּ בְּתוֹ. אִי תִימָא דִּיפְקוּן מְסֻטְרָא דְּעֶבֶד דְּאִיהוּ מְסֻטְרוּ"ן פְּגוּנָא דְּאִלִּין דְּנִפְקוּ בְּמִנוּסָה מִמְּצָרִים. לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ישעיה נב יב) כִּי לֹא בְּחִפְזוֹן תִּצָּאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן.

וְהַחֲכָמָה הַעֲלִינָה מְקוֹר הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי, וְכִתְרָא מְקוֹר הַחֲכָמָה הַעֲלִינָה. וּבְכָל מְקוֹם בְּרוּךְ - זָכָר, וּבִרְכָה - נְקִדָּה, וְהִינֵנו לְהַנִּיחַ בִּרְכָה אֶל בֵּיתְךָ.

בֹּא וּרְאֵה, יֵשׁ שְׂכִינָה שְׁנִקְרֵאת אָמָה, וְשְׂכִינָה שְׁנִקְרֵאת שְׂפָחָה, וְיֵשׁ שְׂכִינָה שְׁנִקְרֵאת בֵּת הַמֶּלֶךְ. כִּף יֵשׁ אִישׁ וְיֵשׁ אִישׁ. יֵשׁ אִישׁ שְׁנִקְרֵאת בּוֹ (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה, וְיֵשׁ אִישׁ שְׁנִקְרֵאת בּוֹ (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבִרְיָאֵל. וּמִשּׁוּם זֶה הִנֵּשְׁמָה שְׂמִיכִיבַת בְּגִלְגּוּל - אִם הִיא בְּתוֹ שֶׁל הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אִם תֹּאמַר שְׁנִמְכֵּרְתָּ בְּגוּף נִכְרִי שְׁשֵׁם הַשְּׁלִטוֹן שֶׁל יִצֵּר הָרַע שֶׁהוּא מְהֻצֵּד שֶׁל סַמָּא"ל - חֲס וְחִלְיָה! זֶהוּ שְׂכִיבַת (ישעיה מב) אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לֹא אֶחָד לֹא אֶתֵּן, שֶׁהוּא יִצֵּר הָרַע. וְאוֹתוֹ הַגּוּף שֶׁבּוֹ שׁוֹרָה בֵּת הַמֶּלֶךְ נֹאמַר שְׁנִמְכֵּר לְכַתְרִים הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל הַטְּמָאָה - חֲס וְחִלְיָה! עֲלֵיהָ נֹאמַר וְהֶאֱרִץ לֹא תִמְכֹּר לְצִמְיֹתָ פִי לִי כָּל הָאֶרֶץ. כִּי לִי כָּל הָאֶרֶץ.

וְכִי הַגּוּף שֶׁל בֵּת הַמֶּלֶךְ? זֶה מְסֻטְרוּ"ן. וְאוֹתוֹ הַגּוּף הוּא אָמָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אָף עַל גַּב שֶׁהִיא נִשְׁמָה שֶׁהִיא בֵּת הַמֶּלֶךְ, שְׂבוּיָה שֶׁם בְּגִלְגּוּל שְׂבָאִים בְּגִלְגּוּלִים. מִשּׁוּם שְׂבָאָה לְשֵׁם, מַה כְּתוּב בּוֹ? (שמות כא) וְכִי יִמְכֹּר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאָמָה וְגו'.

וְעוֹד וְכִי יִמְכֹּר אִישׁ אֶת בְּתוֹ, אִישׁ - זֶה הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֶת בְּתוֹ - אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מְהֻצֵּד שֶׁל בֵּת יְחִידָה נִקְרָאוּ בְּתוֹ. אִם תֹּאמַר שֶׁיִּצָּאוּ מִצֵּד הָעֶבֶד שֶׁהוּא מְסֻטְרוּ"ן כְּמוֹ שְׂאֵלּוּ יִצָּאוּ בְּמִנוּסָה מִמְּצָרִים - לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים. זֶהוּ שְׂכִיבַת (ישעיה

נב) כִּי לֹא בְּחִפְזוֹן תִּצָּאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוצץ).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוצץ ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב, ח-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בנמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכוחו של הגואל העצום מולך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם יון גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
 וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
 עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכן יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
 יזכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
 מעלת "מזבח הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
 [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**